

af denne Fejl, jeg havde begaaet, havde jeg ikke ramt ham, men en anden. Maa jeg ikke bede det ærede Medlem vise mig i Fortrykket, hvor jeg har sagt, at han var en varm Tilhænger af Gennemskæringen ved Hvide Sande. Jeg har udtrykkelig sagt, at han var en varm Tilhænger af det Forslag, som blev fremsat af Høgsbro i 1907, altsaa en varm Tilhænger af Gennemskæringen ved Skodbjerg. Hvis der altsaa i denne Sag er Tale om en Kniv og et Smil, saa er Kniven det ærede Medlems, med hvilken han har stukket sig selv, men Smilet er ganske vist mit.

Første Viceformand (Effersøe): Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ovesen: Angaaende det første om, hvem der gør Tilløb til at lave Politik af en hvilken som helst Sag, vi faa frem her, skal jeg ikke diskutere med det ærede Medlem. Det vil jeg overlade til Medlemmerne selv at dømme om.

Hvad der andet angaar, kan det være muligt, at jeg har hørt fejl; det kan være en Misforstaaelse. Det ærede Medlem blandede de to Spørgsmaal: Hvide Sande og Skodbjerg noget sammen, saa jeg kan være kommen til at høre forkert, men jeg har Indtrykket af, at han sagde, at jeg var en varm Tilhænger af Udløbet ved Hvide Sande, for det var det, vi talte om, og det er det, vi skulle forhandle om nu.

Første Viceformand (Effersøe): Folketingsmanden for Københavns Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ellinger: Det ærede Medlem maa tage fejl, det er ikke mig, der blander noget sammen, det er det ærede Medlem, der gør det. Jeg har gennemgaaet Sagen kronologisk, og da jeg omtalte, hvad det ærede Medlem havde sagt, og udtrykkelig citerede det, drejede det sig om det første Forslag og slet ikke om det sidste. Naar derfor det ærede Medlem saa stærkt vil tage til Orde imod mig, og imod, hvad jeg har sagt, som han før gjorde med Smil og Kniv, er det en billig Fordring, at det ærede Medlem ved, hvad han taler om, og ikke tager fejl.

J. C. Christensen: Man vil forhøjbentlig tilgive mig, at jeg et Øjeblik blander min Røst i Forhandlingen her. Jeg

har forladt Formandsstolen, fordi jeg havde paa Fornemmelsen, at man ønskede at forhandle ogsaa min Stilling til Sagen, og saa fandt jeg det rimeligt, at jeg traadte ned i Salen, for at Medlemmerne kunde tale frit. Imidlertid er det ikke mange af Talerne, der have beskæftiget sig synderlig med min Stilling, og derfor skal jeg heller ikke komme meget ind derpaa. Men da jeg nu er hernede, vil jeg dog sige et Par Ord, og navnlig vil jeg gøre et Par Bemærkninger, som maaske kunde hjælpe til at faa noget af Lyrikken og Eventyret ud af denne Sag. Man har søgt at faa meget af begge Dele ind heri, hvor det slet ikke hører hjemme. Til Lyrikken og Eventyret regner jeg ikke alene saadanne Bladudtalelser, vi have set baade tidligere og i Dag, men ogsaa saadanne Udtalelser, som faldt her i Tinget i Gaar, gaaende ud paa, at hele Egnen derovre i Virkeligheden var et helt Eventyr, der var saa mange gaadefulde Ting i denne Sag. Der er jo Medlemmer, for hvem halvvejs Tilværelsen er en Gaade, for hvem navnlig den politiske Tilværelse er gaadefuld, og som ogsaa i saglige Spørgsmaal meget ofte staa overfor en Gaade. Men derfor er det ikke sikkert, at det er Sagens Skyld, at dette er Tilfældet, og saaledes heller ikke her.

I denne Sag er der meget lidt af Gaader. Naar det i Gaar blev sagt, at en af de første Gaader var, at Jernbanen fra Varde til Nørre-Nebel standsede ved Nørre-Nebel og ikke kom til at gaa helt ud til Nymindegab, maa det gaadefulde for det ærede Medlem (Eduard Larsen) ligge deri, at han ikke har søgt tilstrækkelig Oplysning om, hvorfor det skete. Det staa nemlig i Rigsdagstidende tydeligt, hvorfor det skete. (Eduard Larsen: Jeg kender det altsammen!). Naar det ærede Medlem kender det altsammen, bliver det næsten gaadefuldt, at han kan fremstille det som en Gaade, saa burde han i alt Fald ikke gøre det. Da vi havde Jernbanen til Nørre-Nebel til Behandling, udtalte jeg nemlig tydeligt og klart, at jeg ikke ønskede at gaa med til at bygge en Banemil mere til den Bane ud til et Udløb, som den Gang kun var et Forsøg og kun blev opretholdt som Forsøg. Bevillingen i 1890 blev nemlig gennemført som et Forsøg; man skulde gennemgrave Tangen oppe ved Nymindegabkroen og se, hvorledes det vilde virke, men det blev ingenlunde den Gang slaaet fast, at det skulde være stabilt, man vidste ikke, om det kunde blive derved, det var stadig under Overvejelse, hvor Løbet endelig skulde være, ligesom